

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

HEATHER GRAHAM

*Jõulukes
koju*

Heather Graham
HOME IN TIME FOR CHRISTMAS
2009

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2009 by Heather Graham Pozzessere
© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E11233011
ISBN 978-9949-25-142-1

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Proloog

Talvine päev

New York
jõuluaeg 1776

Võib-olla oligi sobilik, et päev oli nii külm, lõikavalt tuuline, kuid ühtlasi imeline.

Jake Mallory nautis hetkeks hingematvat hommikust ilu. Taevas oli ebatavalist sinist tooni. Sel sõudsid ringi vahused pilvetordid. Kuldne päikesekera liikus mööduva öö pimedust trotsides päevase kõrgpunkti poole.

Oli tõesti imeilus päev.

Hea päev surra.

Nad kõik, kes nad olid leppinud kokku, et kolooniad peavad emakesest Inglismaast lahku lööma, olid teadnud, et neid võib ees oodata surm. Nad kõik, kes nad olid võtnud sule ja kirjutanud alla iseseisvusdeklaratsioonile. Nad kõik, kes nad olid juhtinud vägesid. Nad kõik, kes nad olid võidelnud.

Ja salaagendid olnud.

Kuigi tegelikult polnud Jake'il olnud kavas salakuulamisega tegelda. Tema oli sõdur. Õigupoolest polnud ta tahtnud ka sõdur olla. See polnud kuulunud tema eluplaanidesse. Tema oli ajalehemees – või vähemalt oli ta kavatsenud see olla. Kirjutamine oli tema kirk. Ta kodu

oli väikeses Gloucesteri linnas, kuid isegi seal – nagu kõigis ümbruskonna linnades – oli räägitud üksnes poliitikat. Lahkulöömisest. Ja siis oli olnud Bostoni teejoomine.

Oli valatud verd.

Jake uskus kindlalt inimese õigusesse olla vaba ja teistega võrdne. Ning just see veendumus ja lisaks juhtkirjad, kus ta käsitles kolooniate vajadust vabaks saada, oli põhjus, miks ta täna siin seisis. Bostoni kõrtsides oli ta õppinud tundma paljusid mehi, kel oli annet pamflettide kirjutamiseks – nagu näiteks John Adamsit, kes oli tutvustanud teda omakorda teisele Johnile, John Hancockile. Ta oli sattunud meeste seltsi, kelle puhul kirjasõna oli relv. Ning sellise relva kasutamine...

... oli viinud teda hoopis teistsuguse relva kandmiseni. Ning – õigupoolest oli sellest paganama kahju – selleni, et ta võeti kinni.

Ah, just selles probleem oligi. Ta võeti kinni. Mehed, kes olid kaugelt liiga vanad relva kandmiseks, teadsid, et kui britid nad kätte saavad, kui nende ettevõtmine nurjub, tõmmatakse nad võlla.

Ja nii oligi ta täna siin.

Tapalaval.

Äretult kahetsusväärne asjade seis.

Noh, hea küll. Ta oli kirjutanud hästi ja külvanud ohjeldamatult mässuseemneid. Ta oli täitnud salaülesandeid; ta oli võtnud ka relva kätte. Väideti, et tema süü on mässule õhutamise. Paberile pandud sõnad võisid teha vägagi palju häält ning tema omad olid kostunud kaugemale.

Tema poleks esimene, kes siin suurema peab, kes puuakse selle eest, et ta oli ustav tähtsatele riigile. Nathan Hale oli

kõigest paari kuu eest surnud. Hale oli surnud kangelasurma. Jake sai üksnes lootä, et tema suudab sama.

Taevasse vaadates võis peaaegu palvetada, et sünniks mingi ime. Taeva ilus oli sellist ülevust ja imelootust. Kuid imesid ei sünni. Britid olid end linnas kindlustanud. Polnud lootustki, et ootamatutel mässajate hordidel õnnestuks punakuubede ridadest läbi murda ja ta päästa. Samuti polnud lootä, et tema saatuse eest vastutav Briti major Hempton paluks, et kinnivõetutele antaks pühade puhul armu.

Pühad...

Jõulud olid peaaegu käes.

Noh, ta oli jumalakartlik inimene, nii et võib-olla oli see hea. Ta ei süüdistanud oma saatuses jumalat. Asjalood olid just sellised nagu olid. Käimas oli sõda, mis siis, et kui võtta arvesse ühelt poolt Briti sõjamasina jõudu ja suurust ning teiselt poolt patriootide tõeliselt haletsusväärset isikkoosseisu ja relvastuse seisü, oli see sõda võib-olla ennatlikult välja kuulutatud. Selles sõjas võideldi unistuste ja ideaalide turvil. Ning sel hommikul – *eriti* just sel hommikul – pidi ta sellesse unistusse uskuma. Ta oli lootusetus olukorras ning oli ise selle tee valinud.

Loomulikult ei räägiks ta tõtt, kui ei tunnistaks, et pisut raske oli praegu seda otsust mitte kahetseda.

„Palun vabandust!“ ütles Briti ohvitser, kapten Tim Reginald, kes oli talle silmust kaela pannes kogemata koreda kõiega ta põske riivanud. Ta neelatas raskelt, kõri sõlm hüplemas. Tim oli tore inimene, nad olid viimastel päevadel koos kaarte mänginud ja nii mõnegi klaasikese võtnud. Ta oli üsnagi noor mees, tõeline britt, kes oli läinud Briti armeesse peretava kohaselt. Ta oli valmis võitlema

kuninga ja kodumaa eest, ta oli tugev, intelligentne ja vap-
per.

Kuid hukkamised polnud tema tugev külg.

„Pole midagi, hea sõber,” ütles Jake.

Vaene Tim. Jah, tore inimene. Sõda on nii kummali-
ne. Kui mehed üksteist ei tunne, saavad neist vaenlased.
Kui nad Timiga poleks pühendanud oma südant, hinge ja
ustavust vastaspooltele, oleks neist võinud head sõbrad
saada.

Tundus, nagu oleks Tim iga hetk nutma puhkemas. Ah,
kuid hea Briti sõdur ei tohi sellist asja sugugi teha. „Sõ-
ber,” ütles ta Timile lahkelt, „ära karda. Mina ei süüdista
sind oma eeloleva lahkumise pärast ja samuti ei süüdista
sind selles jumal.”

Tim neelatas raskelt ja oli veelgi viletsama väljanäge-
misega.

Ta kuulis, kuidas anglikaani kirikuõpetaja monotoon-
selt palvet luges ja soovitas ka temal palvetada.

Jake palvetas.

Jake ei soovinud palves imet.

Ta ei raisanud palveid selle peale, mida ei saa sündida.
Jumal aitab neid, kes end ise aitavad.

Seega sai palves vaid ühte paluda.

*Armas jumal, ära lase mul vankuma lüüa; lase mul
olla parim, mis ma selles olukorras olla suudan. Olgu see
kiire; ära lase mul kõie otsas kõlkuda. Palun anna, et ma
ei karjataks, vaid sureksin sinu armust väärikalt!*

Ja just nagu tema palvele vastates tuli major Hempton
tapalava keskele. Rahvas jäi vait. Oh, ja rahvast oli palju.
Kirikukellad löid, kuna jõulud olid ju peaaegu käes, ning
rahvas oleks pidanud olema kodus küpsetamas ja täna-

mas jumalat lähedaste eest, kuid – põrgut! – olgu jõulud või ei, üks hea poomine tasus ikkagi vaatamist.

Ta silme ees avanevas nägudemeres oli neid, kes nutsid – õnnistatud head naised, näod pisaraist märjad, tundsid ta saatusele kaasa. Need, kes uskusid Ameerika õiguse suveräänsusele. Ja muidugi oli ka neid, kes leidsid, et ta on oma saatuse emamaa reeturina ära teeninud.

Hempton oli üks paras ennast täis paabulind. Ta oli saavutanud positsiooni armees tänu perekondlikele sidemetele. Tal õnnestus suruda okupeeritud New York põlvili; ta talus alkoholi ja suutis hasartmängudes lüüasaamist vaikides välja kannatada, kuid ta polnud sedasorti mees, keda Briti sõjaline hierarhia oleks lahinguväljal näha tahtnud.

„Head New Yorgi inimesed!” hüüdis Hempton. „Te näete enda ees jõulukingitust. Reeturit! Meest, kes oli valmis tooma teile kaela aastatepikkuse viletsuse, surma ja raskused! Vaadake ette, teie, kes te mõtlete astuda sellist reeturlikku sammu oma emamaa ja kuningas George'i headuse vastu! Selline saatus ootab kõiki reetureid!”

Õigupoolest oli hea, et Hempton oli selline ennast täis tõbras. Ta oli väike ja kandis seetõttu väga kõrge kontsaga saapaid. Ta pea oli kiilanemas ning seetõttu suhtus ta parukaisse ülimalt hoolega. Tal oli liigsest toidu ja veini nautimisest suur kõht ning selle tulemusena nägi ta oma punases mundris välja tõelise merivähi moodi. Vähemalt pakkus Hemptoni välimus Jake'ile veel viimast lõbu siin maa peal.

Üritades dramaatilist efekti saavutada, keeras Hempton end ringi. „Kas tahad kahetsust ilmutada, sa reetur?” küsis ta.

„Kahetsen, et vedasin alt oma riiki, Ameerika Ühendriike,” vastas Jake. „Kahetsen, et minust jäävad maha mu

pere ja head sõbrad ning ees ootav vabadus, mille see suu-
repärane maa saavutab.”

Minust jääb maha pere...

Ja ühtäkki seisis ta jahmatuseks ja meelehärmiks ta „pere”, ta kasuõde otse tema ees.

Serena.

*Armas Serena, väike tüdrukutirts, keda ta oli kaits-
nud kogu hingest sellest ajast saati, kui Serena oli väike-
sest peast vanemad kaotanud, ning keda ta oli kaitsnud
veelgi suurema hoolega nüüd, kus ka tema oli oma vane-
matest ilma jäänud. Väike tüdrukutirts, kes oli suureks
saanud ning seisis nüüd raevumuna silmitsi vaenlasega.
Ilusate suurte küütleivate siniste silmadega Serena, kelle
juuksed sarnanesid ronga tiibadega.*

*Kuid Serena ei saa ju siin olla. Kodu oli nii kaugel.
Kaugel-kaugel rannikuäärses Gloucesteris.*

*Ta tuleb siit minema saada enne, kui ta satub valesid
inimesi välja vihastama. Pühade vahe küll, ega siis britid
ometigi naist võlla tõmba. Ei, ei, ei...*

Ole vait, Serena, anus ta endamisi.

*„Molkus! Reetur!” kokutas Hempton. Tundus, et aru-
kamaid süüdistusi pole tal kuskilt võtta.*

*Oh, armas jumal küll, mõtles Jake. Ma palusin pal-
veis abi, et surra väärικalt, sina aga tõid siia naise, kes
on sisuliselt mu ainus lähedane inimene siin ilmas, et ta
näeks, kuidas ma võllas tõmblen...*

*Kuid Serena ei saa ju siin olla, see pole lihtsalt võima-
lik; sõna ei saa ju ometigi nii kiiresti levida, et ta oleks
õigeks ajaks New Yorki jõudnud. See pole lihtsalt võima-
lik.*

See polnud aga sugugi võimatu. Serena oli siin.

„Ise oled molkus!” sõimas Serena Hemptonit. „Kas sa oled valmis tõesti jõulude ajal inimest tapma?” Püha jumal – Serena armas hääl, mis võis olla naerusega nii helisev, võis ka kellana teravalt kõlada.

Jake võpatas. Asi lõpeb veel sellega, et Serena võetakse kinni. Ja oli karta, et Hemptoni-sugune mees ei halasta isegi naisterahvale ning võib saata ta tapalavale.

„Tee kähku, palun sind!” ütles Jake vaikselt Timile.

Kuid sarnaselt kõigi teistega – kaasa arvatud Hempton – tundus ka Tim olevat Serena pilkavate sõnade tekitatud lummas. Hempton puhkis, kuid nüüd tundus, et ta ei saa tõesti enam sõnagi suust.

„Olgu õnnistatud headus, ärgu karistatagu inimesi ilma-asjata, ärgu solvatagu taevaseid vägesid!” hüüdis Serena. Ta tõstis käed. Ja ta pihkudest lendusid rooside õielehed.

Rooside õielehed. Südatalvel. Ikka veel maad katva valge lume ja hommikuse säravsinise taeva taustal. Rooside õielehed, mis langesid verepiiskadena lumele.

„Olgu jõulud!” hüüdis Serena. „Jõulud ja jumala arm ning häda ja viletsus armastuse ja rahu vaenlastele. Häbi neile, kes unustavad, et käes on armastuse ja andestamise aeg. Milline surelik loll ei austa Kristust ega neid, kes õpetavad meile, kuidas elada headuses ja ligimesearmastuses?”

Kokku kogunenud rahvas muutus ärevaks. Serena häälest kostus kirge ja armastust. Need, kes olid ihanud valu ja surma spektaaklit, tundsid häbi.

Hempton sai lõpuks kõnevõime tagasi. „Tõmmake ta võlla!” hüüdis ta Timile.

Ja Timi näol oli tõesti selline ilme, nagu puhkeks ta kohe nutma.

„Jumala nimel, Timothy, ära enam venita!” ütles ka Jake. „Palun sind, mu sõber, ma anun sind. Tee seda enne, kui mu õde selle mölaka viha pärast kannatama peab.”

Tim sai aru. Ta silmad olid tulvil valu, mis ta kohustus talle põhjustas.

Silmus tõmmati pingule. Jake vaatas Serena poole. „Ma armastan sind, armas õde, parim sõber. Mine koju!” sosistas ta. Serena poleks tohtinud teda näha; Serena poleks tohtinud üldse siin olla. Millal ta küll New Yorki oli tulnud? Oli võimatu, et Serena siin oli.

Kuid ta nägi Serenat; Serena oli tööpoolest siin.

Serena vaatas kristallselgete siniste silmadega otse talle silma. „Ma armastan sind,” ütles ta omakorda häälelult. „Ja me mõlemad jõuame jõuluks koju.”

Trummid hakkasid põrisema. Tim sosistas pisaraist käheda häälega: „Anna, jumal, mulle andeks!”

Ta tõmbas kangist ning luuk Jake'i jalge all avanes.

Ta kukkus...

Ja langes ja langes...

Ta ei tundnud valu.

Üksnes tuule suhinat.

Ta nägi sinist taevast.

Ja siis tundus esmalt, nagu oleks Serena kadunud udusse ning üksnes ta naeratus oli veel visioonina Jake'i südames.

Siis tundis ta põsel roosi õielehe silitust. Taevas oli tulvil langevaid rooside õielehti.

Veripunane hellitus keset kaunist ja lumivalget päeva.